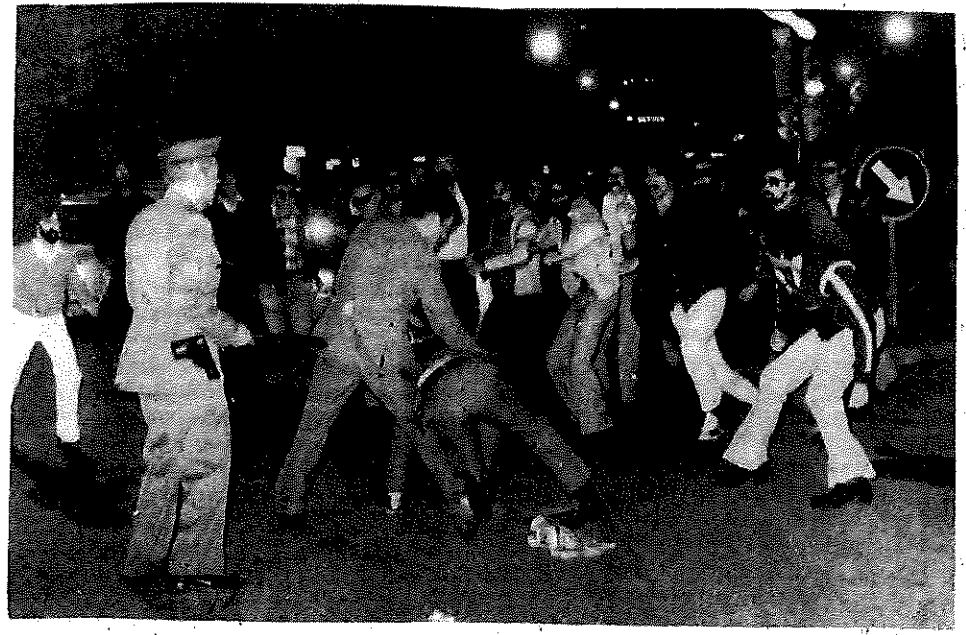

H2011/06

BRANCA

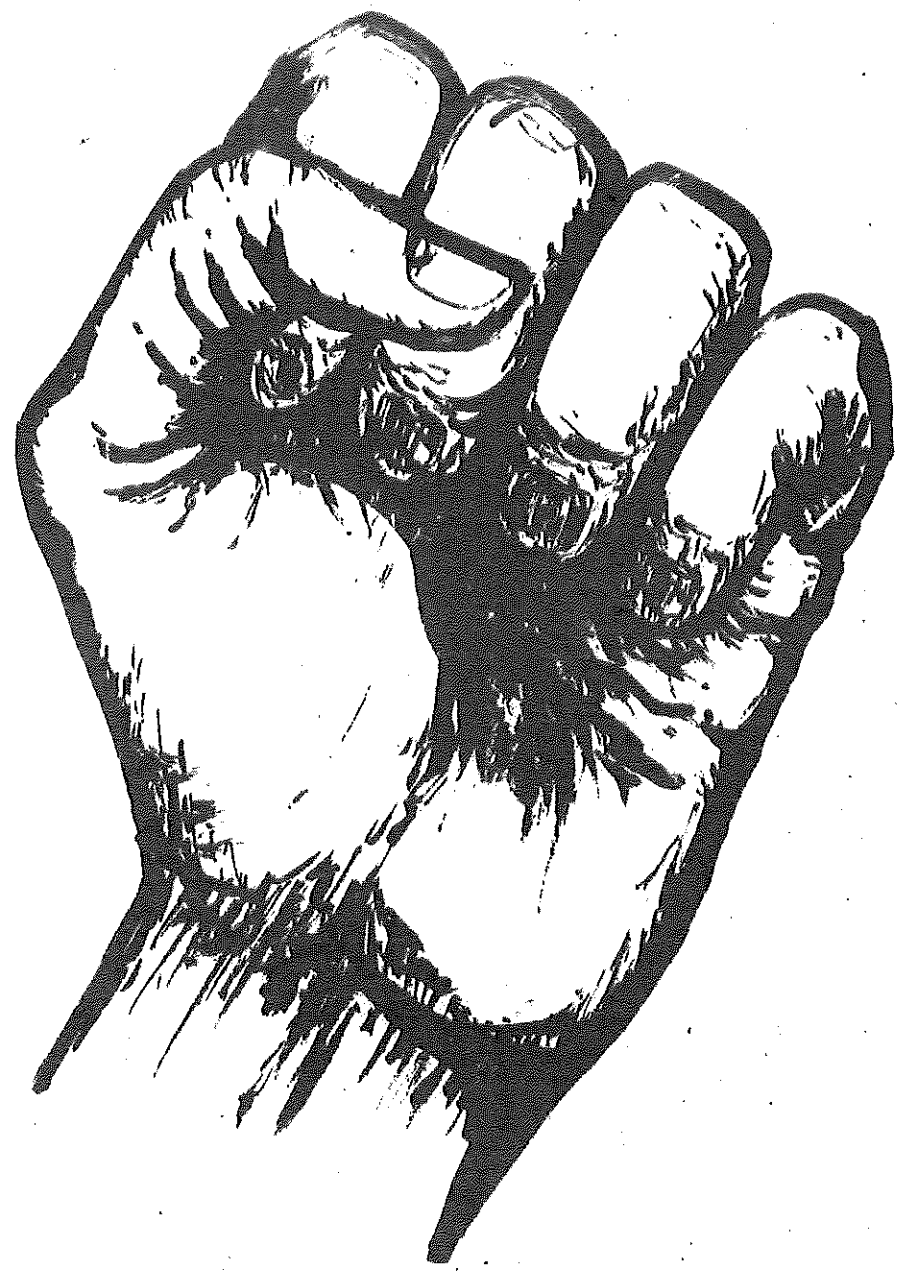
23. Novembre. 1976. - Nº 0. - Preu 10 ptes.

12N A CIUTAT...

Ja tenim

REFORMA ERENDUM !!

Edita: **P**artit **S**ocialista de les **I**lles (a Mallorca)

NOLTROS

Noltros no som tots els que voldriem, però com que no tenim director, tots els que vulguin esser d'aquest puny de la contraportada podeu venir, no per a escriure bé, sinó per a ser puny.

Els empenyats, els que no tenen terres, els que no vulguin esser batles, els que creguin que noltros, els pobres, els que treballam tenim dret a viure, aquests poden venir a ser puny. Els altres, els que tenen i desitgen més, aquests que escriuen que fan la història, aquests que pensen com fotre l'home, d'aquests no en volem sentir parlar.

Estam fotuts perque no volem que ens dominin.

Parlarem de política i direm una i una altre que l'home que està enfora de la política ho és un home que estàma la tranquil·litat, és un ésser inútil.

La política vol dir lliberar l'home i lliberar vol dir rompre cadenes.

Estam cansats de patir, de fer coses que els altres disfruten.

Aquesta revista és per aquells que creuen que les botes del déu de la guerra no haurien de trepitjar la terra.

UN GOVERNADOR PER A LE REFORMA

Hi ha que reconèixer que, darrerament, els "excelentissims" de governació no havien tingut massa sort amb els governadors de les Illes.

Mentre a un l'havien de substituir per massa cabró (ho devia ser molt perquè en Fraga i tot ho trobàs), a l'altre l'hagueren de llevar del puesto pocs mesos més tard perque era massa liberal (!).

Amb t t aquest posar i llevar, el poble de les Illes es començava a divertir de veres, però, vet aquí, que en la part millor de la festa ve en Martín Villa i se li ocorreix enviar-nos, emboticat amb paper de celofan i amb la medalla de la reforma ("demà te fotré igual que avui però es notará menys que ahir"), un nou governador.

L'experiència demostraria que els amos de Madrid podrien, a la fi, deixar de preocupar-se pels nostres (?) governadors, però al poble de les Illes -ja vos dicse'ns havia acabat la festa.

I es que -hi ha que dir-ho tot- aquí mai ens conformam. No només ho agraim que ens enviïn els governadors fets i composts, sense haver-nos de preocupar d'eleger-los i de pensar qui ha de ser i qui no, sinó que, a més volem que els governadors ens distreguin amb les seves gràcies. I això, com comprendreu, no sempre pot esser.

Endemés, si és vera que el nou governador no faria

riure a un bufó, encara que li fés pessigolles, en canvi, té l'avantatge de constituir un exemplar molt digne d'atenció pels interessats en l'estudi de la fauna franquista.

En efecte, segons hem pogut descobrir el noi governador es situaria dins el gran ordre dels "capitavide", comunament coneguts per "caps buits", grup que, com tots sabeu, és molt abundant per les nostres latituds i que es caracteritza principalment per les seves pròpies limitacions; és a dir, són exemplars que es mouen sempre dintre del "sí però no", el "dentro de un orden", etc. Que si en alguna cosa es diferencien clarament, sempre és per oposició a alguna cosa: són anti tal cosa, anti tal altra, etc. Dins aquest grup es poden incloure, per exemple, en Franco, en Rodolfo Llopis, na Carmen Sevilla, aquest senyor que l'han estat putetjant durant 32 anys en una oficina i que mai sabrem perquè seguirà essent de dretes de tota la vida.

Una segona aproximació a la figura del Sr. governador el situa dintre de la subespecie de "tecnòcrates a països autoritaris". Es ben sabut que un tecnòcrata és un senyor que sempre va correctament vestit, i que, situat dintre d'unes coordenades preestablertes, es distingeix per desenvolunar una tasca força efècac (una imatge bastant il·lustrativa d'això ens la dona una (les coordenades) i un ase (el tecnòcrata). Però, alerta!, la subespecie "tecnòcrates a països

autoritaris" presenta una característica especial que els distingeix clarament dels altres: els seus exemplars són perillosos.

En efecte, a un règim dictatorial, la repressió exercida sobre el poble troba en aquesta subespecie el seu braç més fidel, i la seva expressió més refinada.

"a tecnocràcia dulcifica i laurifica la dictadura donant-li una aparència d'organització més convenient per al conjunt de la societat. Els obrers passen a ser productors, les vagues, conflictes col·lectius, els explotadors són "la part econòmica" de les empreses, i la dictadura no és més que un "règim personal". Dintre d'uns esquemes tan commovedorament perfectes és molt més fàcil jus-

b 16734658
j 19698825

tificar que una "alteració de l'ordre" (la reclamació d'un dret) sigui reprimida "de la forma prevista por las leyes" (a lo bèstia).

Perdonau que m'hagi estés una mica amb la fitxa zoològica del senyor governador, però el seu coneixement em sembla absolutament necessari per a explicar, entre altres coses, el que ha succeït els darrers dies a Ciutat.

Una vegada que el telèfon de governació, que és com un cordó umbilical que uneix els governadors de províncies amb la capital, difongué la consigna de tranquil·litat per que el búnker institucional aprovàs una llei presentada pel govern, el nostre governador, fent honor a la seva casta, es preparà per a actuar amb tota rapidesa i eficàcia; i així, dit i fet, el mes passat foren detinguts membres del PORE i de l'OICE, i es suspengué una taula rodona sobre sindicalisme. En aquest mes de Novembre ha suspés un miting a Eivissa organitzat pel "Moviment Socialista d'Eivissa i Formentera", una conferència a l'OCB i una concentració organitzada pels "Círculos Doctrinales". Com a traca final, el governador ha prohibit (per a més conya amb irregularitats de forma) la concentració del dia 12 organitzada per la COS i l'actuació de la policia fou en aquest cas particularment dura, 52 persones foren detingudes, quinze empresonades, i s'han impost

multes per un total 7 milions de pesetes.

En definitiva, el governador ha complert la seva missió i el mecanisme ha funcionat una vegada més, com sempre, a la perfecció. La llibertat d'uns homes i el dret d'un poble han estat una vegada més, trepitjats sense consideració.

Ja vos deix jo que això de la tecnocràcia és la cosa més aborrida del món. Sols aquest clima reformista en què vivim ajuda a posar una nota de càlor quan, per exemple, un governador com el nostre s'embala amb això de que ara són democrates i te collons de declarar a la "Última Hora" del dia 17 una cosa com aquesta:

"Impedir la libertad de los trabajadores es un hecho que exige una sanción grave, que impida en lo futuro tales ataques a la libertad del individuo".

Alerta, Sr. governador! que qualcú podria prendre'l la paraula.

Crónicas renacentistas

que viene la reforma

La oposición española, desde luego, no se caracteriza por su excesiva capacidad de maniobra. En caso contrario, haría mucho tiempo que se habría dedicado a promover, con todas sus fuerzas, instituciones tan maravillosamente perfectas como las Cortes.

Hace un año que el general consiguió morirle pese a los esfuerzos de sus familiares para evitarlo. Un prohombre del régimen acaba de decir que la inmensa labor de Franco no se ha conocido en su real magnitud hasta después de haber muerto, y tiene razón. Un año después, su inmensa labor cuenta con dos testimonios inapelables: el libro de su primo, en plen particular, y el espectáculo de las Cortes, por lo que se refiere al patrimonio político.

Pocos argumentos de la oposición apoyan con tanta fuerza la tesis de la ruptura como el número que han organizado las Cortes para discutir la reforma. Los discursos de Blas Piñar o Martínez Esteruelas —de cálido recuerdo en ambientes educativos— valen su peso en oro en el momento de ofrecer a la gente, en síntesis, una imagen de lo que es el franquismo. Y la oposición se lía a lanzar sesudos comunicados sobre la teoría de la

negociación. ¿Qué hay que negociar si nos lo dan todo hecho?

La reforma tiene poco sentido sin las enmiendas que sostienen sus ultramontanos objetores. Se convierte en un franquismo descafeinado, sin gracia ni tradición.

¿Así vamos a sostener el turismo que se escapa? Plenamente conscientes de su deber histórico, nuestros mayores en edad, saber, gobierno y habilidad en escamotear presupuestos ofrecen el remedio. Y los señores de la oposición, sin enterarse.

Utilizando modelos y argumentos acuñados en su etapa ministerial, Martínez Esteruelas ha puesto el dedo en la llaga. La reforma no pasará si no se baja los pantalones ante Alianza Popular. Después, por sorteo, se decidirá quién es su compañero de cama, entre las varias opciones que van desde el VI comando Adolfo Hitler —especializado en temas culturales— hasta el Opus Dei —por la fe al desarrollo— o las mantecadas de Astorga. El que avisa no es traidor, y hay que tener en cuenta que esa gente lleva avisando cuarenta años.

Ante tales evidencias, lo menos que se podría esperar es que el pueblo unido hi-

Una, Grande y Llebne

Podemos analizar la situación política de estas últimas fechas desde el punto de vista de lo que se ha dado en llamar los poderes fácticos y desde el punto de vista de la llamada oposición.

Creo que primero tendríamos que analizar qué entendemos por poderes fácticos. Estos vienen a ser el conjunto de fuerzas sociales que detentan en este momento y desde hace cuarenta años el Poder. Dichos poderes de hecho están respaldados por la fuerza. La fuerza económica de los grandes bancos, de los monopolios y la fuerza que da poseer los medios represivos y, en último término, el ejército, aunque sólo sea como fuerza disuasoria.

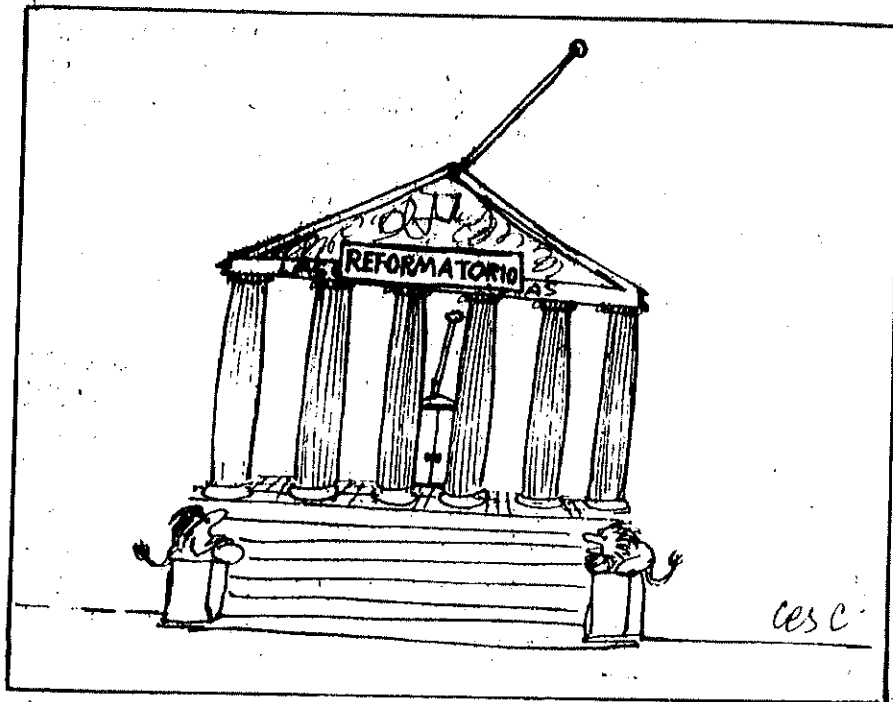

Por otro lado, la oposición, con la fuerza de la razón unas veces y con la fuerza de las movilizaciones de masas otras, trata de conseguir las negociaciones que le permitan concurrir a unas elecciones auténticamente libres.

La oposición propone en su última reunión de Canarias que el gobierno actual se levante y deje su sitio a "un gobierno de amplio consenso democrático", propone igualmente la legalización de todos los partidos políticos, amén de otras solicitudes como supresión del TOP, derogación del decreto antiterrorismo y Amnistía total. La oposición sabe que de sus peticiones hay algunas imposibles de atender por parte del gobierno. Son imposibles de atender porque, en ciertos asuntos, el gobierno está maniatado. Gutiérrez Mellado tranquiliza a todos y pasa por liberal, pero a condición que de Amnistía total nada y, menos, legalización de todos los partidos, al menos por ahora.

Ha nacido estos días la llamada Alianza Liberal - es tiempo de Santas Alianzas no cabe duda - formada por los señores Areilza y Cabanillas respaldados en los grupos Partido Popular, en los Tácitos, los restos de Fedisa y pequeños núcleos regionales de aquí y de allí. Considero que esta podría muy bien ser la plataforma electoral de los miembros del gobierno.

Se ha creado, tras las negociaciones por el sí en las Cortes al proyecto de reforma, un Consejo Económico Social o Consejo de Economía Nacional. Esta especie de cámara que sería consultada preceptivamente en todo lo referente a la economía y a lo social, se compondrá de 250 miembros, y entre ellos entrarían los 150 procuradores sindicalistas verticales. De esta forma se les echa con la reforma de las Cortes y se les da otra peñona. Me preocupa que se

ciera las maletas y se marchase a donde siempre, es decir, a Alemania -cuna, por otra parte, de las ideologías que hoy dominan en las Cortes-. En lugar de eso, el partido comunista reparte carnets. Típica muestra de la torpeza de la oposición, porque lo que hay que reparar son aspirinas. O vaselina, para el momento de las elecciones, que con un buen ungüento duele mucho menos. Hace unos años el espectáculo de las Cortes hubiera provocado una verdadera epidemia de hernias, de la risa, pero el humor ha desaparecido hoy. Como el artículo 35, la declaración de

los derechos humanos y la dictadura del proletariado. El proletariado ni dicta, ni se ríe, ni osa imaginar derecho alguno que le asista. De vez en cuando lee un periódico y se asombra al comprobar luego la fecha.

Sí. Noviembre de 1976. Hace un año ya de los partes diarios que pusieron a la gente a una altura en saberes médicos correspondiente a segundo curso de A.T.S. Y en las Cortes se sigue hablando de esencias del Movimiento y bellacos y traidores. Última de siglo.

Pico de la Mirandola

caiga en esta trampa. Me pregunto si hay algo de la política sin implicaciones económicas o sociales, y si todo tiene relación con ellas, ese Consejo orgánico y franquista sería el amo del cotarro. Vendrían a ser las anti-Cortes constituyentes.

Antes de que se celebre el Congreso del PSOE se ha celebrado una Asamblea en Madrid de la Agrupación Socialista Madrileña del PSOE. En ella se ha

llegado a conclusiones tales como que el partido debe ser marxista y antisocialdemócrata, se han presentado y aprobado ponencias sobre autogestión y se ha utilizado el término dictadura del proletariado para definir el fin socialista que se persigue. Cosas veredes. En realidad parece que se impuso la línea que marca el Colectivo Pablo Iglesias, Centro de Estudios Marxistas del PSOE.

OSKAR

sabía usted . . . ?

- que el "cortijo" que te en miron en el camp es va construir amb un subsidi de l'"Instituto de Ayuda a la Vivienda Familiar".

- que Felipe González va esser demòcrata cristià sense esser catòlic, i que era és socialista sense esser....

- que la CIA financia al PSD alemany, que el PSD alemany financia al PSOE i que, per tant...

- que el Consell d'assemblees de les illes va necessitar 18 hores per a elaborar el document de funcionament de l'esmentat consell que consta d'un fol per una sola cara?...

El trabajo no es un derecho, pero sí existe un derecho al trabajo que todo hombre o mujer debe ejercer. Este es el caso de todo trabajador que, para vivir, debe defender ese derecho a trabajar. Esto se respeta, con mayor o menor conveniencia, en todo el mundo; siempre ha sido así y siempre será, pues al hacer llevamos implícita una orden natural: hemos de hacer algo mientras vivimos y ese algo es mejorar nuestra forma de vida, y para ello hemos de trabajar. Y aquí surgen todos los problemas que se relacionan con el trabajo: horario, rendimiento, salario, categoría, etc.

Quando se vive en una sociedad (todas) sustentada por el trabajo, personal o conjunto, ese derecho al trabajo se convierte en una necesidad de trabajar para vivir. Cuando por causas ajenas a nuestra voluntad, nos falta ese trabajo o empleo, aparece el deber de suplirlo con algo: ese algo es el Seguro de desempleo, que, en justicia, ha de ser al 100% y durante el tiempo que nos falte ese empleo, para no dañar nuestra forma de vida, supeditada a muchas necesidades: alojamiento, vestidos, cultura, familia, etc.

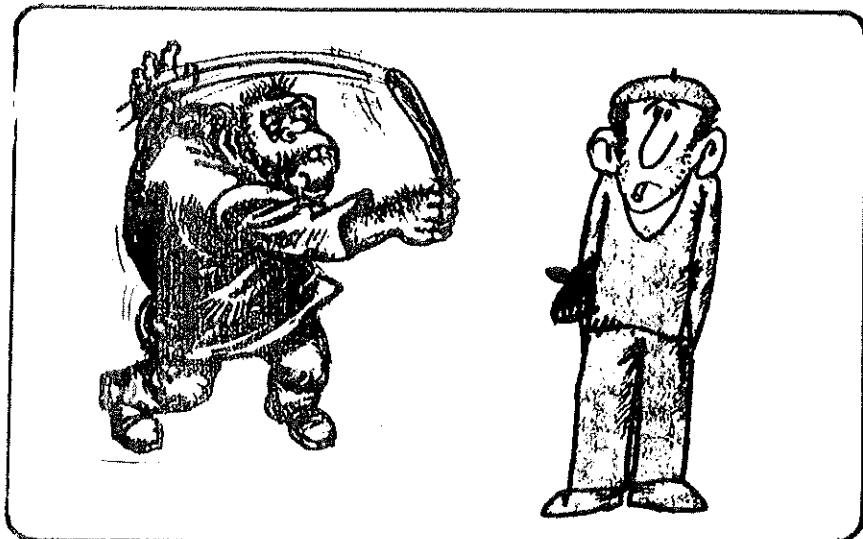
Los organismos oportunos han de responder a las necesidades para las que han sido creados. Surge el problema y el desfase cuando no responden a aquellas; entonces debemos hablar de incompetencia de unos organismos o de un Gobierno. Este es nuestro caso. Surgen nuevos impuestos al trabajador que, en realidad, muy pocos saben en beneficio de quienes redundan. Hay una patente incompetencia por parte de las autoridades provinciales para crear nuevos puestos de

trabajo ante una creciente población, faltan viviendas acordes con las familias existentes, guarderías infantiles para las familias que trabajan, faltan escuelas, economatos, etc. y, mientras tanto se sufragan gastos inútiles con el dinero de los que trabajamos. No olvidemos el famoso hacer y deshacer del Parque del Mar, entre otros.

Quando ocurren estas cosas hay que denunciarlas y para ello es necesaria la expresión pública. Pero entonces encontramos algo fuera de toda justicia: la represión. Los actuales cauces legales de expresión son pobres por insuficientes. De ahí su inutilidad. Hay que modificarlos. La persona debe poder expresarse si siente la necesidad de hacerlo. Pero, ¿cómo hacerlo si, cuando se hace, existe la represión?

Ante la falta de autorización

y posterior represión traducida en cargas policiales o encarcelamientos surge un sentimiento: el fraude. Un trabajador defraudado por la denominada legalidad ve reducidas sus posibilidades: sometimiento a lo establecido o romper con la sociedad constituida y tratar de mejorarla. Hay quienes a esto lo llaman subversión. El agrupamiento de los trabajadores de una forma de vida justa da paso al Sindicalismo organizado. Y surgen choques entre esta clase trabajadora y la falsa jerarquía asentada en un poder que se defiende con la represión.

¡Tanta inteligencia represiva podría emplearse en algo más justo y fructífero como buscar soluciones!..!

Cuando no se hace, surgen posturas antagónicas: el 12 de Noviembre por ejemplo. A pesar del aparato gubernamental prohibiendo, amenazando e impidiendo expresamente publicar comunicados, el Movimiento Obrero triunfa una vez más. Demuestra unidad, denuncia las erróneas medidas económicas tomadas por un Gobierno hecho para reprimir y acusa: ¿Quiénes son los violentos?.

Se ofrece
COMANDO INCONTROLADO
(por libre)

Amplio surtido de "aparatos",
siglas, disfraces, etc.

INMUNIDAD GARANTIZADA por
O.M. de 1-4-1939

ORGANIZO MITINES, PRESENTACIONES,
RUEDAS DE PRENSA

Con y sin permiso
Con y sin boicotadores, amenazas, "sociales", grises y demás
gentes de mal vivir.

Vea folleto explicativo en
C/ Salud (junto a Correos)

escola pública i escola privada

Una de les qüestions educatives més importants que produeix polèmica i a vegades discussions acalorades és la que fa referència a l'escola pública i/o escola privada.

Uns sectors de gent defensen a ultrança l'existència de l'escola privada en nom d'un lliberalisme que -analitzat a fons- resulta molt sospitos. Altres sectors defensen i exigeixen l'escola pública.

Abans d'analitzar les dues posicions vull recalcar el següent: l'ensenyament privat a les illes cobreix el 59,2 % de la taxa de població escolaritzada (quadre 1) mentre que l'ensenyança estatal no arriba al 41 %. Aquestes dades, que corresponen al curs 75-76, mostra la contradicció existent entre l'esperit de la Llei General d'Educació de 1970 -que preténia la progressiva gratuïtat de l'ensenyament obligatori- i la realitat educativa. Si més no fixau-vos com en un període de cinc anys han augmentat molt més les plaçes escolars del sector privat i ha disminuït la taxa de població escolaritzada del sector estatal.

El govern ha duit a terme una política educativa de subvenció al sector privat la qual cosa ha suposat en definitiva la disminució dels recursos del Ministeri vers l'ensenyança estatal per tal de finançar a les empreses privades del camp de l'educació.

Però, és ben sabut que els centres privats subvencionats no ofereixen ensenyança gratuïta car, ja sigui per un concepte o per l'altra, els pares es veuen obligats a pagar. Això vol dir que sols poden acudir als centres privats, ja siguin subvencionats o no, a rebre l'ensenyança obligatori sempre i quan paguin.

Per tant i concluint, no es dona l'ensenyança gratuïta a les illes, i això que no crec que ningú posi en dubte la gratuïtat de l'ensenyament.

Caldria aclarir, no obstant, si els defensors de l'ensenyança privada, que també defensen la gratuïtat, acceptarien la subvenció total i la prohibició absoluta de qualsevol forma de pagament per part dels pares. Suposant que sí, això vol dir la defensa de la subvenció total a tot ti-

pus d'ensenyança per tal de que les famílies tinguin llibertat d'opció per elegir els centres que més els hi agradin.

Però també vol dir que la societat, i amb el seu nom l'Estat, ha de subvencionar totes les escoles ja siguin escoles religioses, ja racistes, ja elitistes, ja de qualsevol grup soci-

al o ideològic.

Però també vol dir, i sobretot, que aquestes escoles segueixen siguent privades, es a dir, funcionarien en regim d'empresa capitalista, amb uns empresaris-propietaris-administradors i amb uns assalariats al servei del qui administra, mana i paga.

POBLACIÓ ESCOLARITZADA (EGB + Parvuls) A LES ILLES

	Curs 64-65		Curs 69-70		Curs 75-76		(1)
	Nº d'alumnes	%	Nº d'alumnes	%	Nº d'alumnes	%	
Estatat:	29478	49,9	34813	46,8	44638	40,8	128
Privada:	29648	50,1	39540	53,2	64722	59,2	164
Total	59126	100	74353	100	109360	100	147

Q U A D R E 1

(1) L'increment es refereix sobre el curs anterior

ALUMNES (De EGB i Parvuls) ESCOLARITZATS A CIUTAT

	Alumnes	%	Alumnes	%
Ensenyança Estatal:	17	378	32,9	
" Privada:	35	466	67,1	
(Subvencionada):	16	285	30,8	
(No subvencionada):	19	181	36,3	
Total Privada:	35	466	67,1	

Q U A D R E 2

A Ciutat, queda clar que l'ensenyança estatal cobreix una tercera part de la població escolaritzada i que del reste, quasi la meitat pertany a centres privats que reben subvenció escolar (bé sensera o bé mitja).

marxisme i nacionalisme

Venim a treballar per a reconquerir la plenitud de la llibertat política dels pobles de les Illes. La nostra ideologia en aquest sentit va més enllà d'un Estatut, va a la plena consecució del dret i desig que tenim d'ésser nosos dels nostres destins. Volem aquesta plena llibertat i entenem que la base de tota llibertat positiva és deseparar l'exploatació de l'home per l'home, car seria una utopia pensar i lluitar per unes Illes Lliures si els pobles de les Illes restessin dintre d'aquestes terres sota el jou econòmic imposat per altres illencs...

Volem remarcar que en lluitar per aquestes llibertats considerem com a illencs tots els ciutadans siguin d'on siguin i vinguin d'on vinguin, que vulguin acceptar i col·laborar per a l'assoliment d'aquests objectius.

El problema de les nacionalitats ha estat considerat massa sovint com un problema la solució del qual els marxistes revolucionaris havíem d'incloure en el nostre programa de revolució democràtica però només per una simple qüestió d'oportunisme.

Es deia que, puix que encara hi ha importants nuclis obrers que en diverses nacionalitats sotmeses a un Estat centralista pateixen la manca petitburgesa del naciona-

lisme, calia afegir a les nostres consignes immediates aquella del dret dels pobles a disposar de llurs destins, però deixant-la només escrita damunt el paper, sense fer res de positiu per aplicar-la.

I aquest confusióisme ha arrelat tant entre certs sectors del proletariat que ja és hora de dir ben clar i ben alt que són perfectament compatibles el marxisme revolucionari i el maximalisme nacionalitari. Cal dir ben clar als treballadors de les nacionalitats oprimides que llur deure és ésser maximalistes i marxistes revolucionaris tot alhora. I cal dir també a la classe treballadora dels països opressors que el deure dels treballadors d'un Estat centralista i unitari és reclamar i defensar la llibertat de les nacionalitats que lluitin, dintre el propi Estat, per llur emancipació política completa.

La formació d'un front revolucionari comú només és possible si el proletariat dels països opressors s'oposa directament i resolutament el moviment d'independència dels pobles oprimits contra l'imperialisme de la metròpolis, perquè -segons digué Marx- un poble que n'oprimeix un altre no pot ésser lliure.

Fa deu anys de la consagració de Garaudi com el més important marxista de l'actualitat. Va néixer a Marsella en 1913, és doctor en Filosofia per Moscú i la Sorbona, el seu equilibri entre teoria i pràctica es manifesta en la seva experiència en les pressions i camps de concentració nacis, vagues, activitat parlamentària, coresponsalia de "L'Humanité" en Mascú.

Impulsor d'un diàleg històric amb el cristianisme, existencialisme i estructuralisme, la seva obra aspira a ser plataforma de convergència d'aquestes corrents, sota la direcció marxista.

La seva evolució parteix de la crisi del '56 a Hongria i es manifesta en "Perspectives de l'home" (1961).

Acusat de desviacionisme és expulsat en 1962 de la permanència del PC francès.

"Marxisme del s.XX" (1967) rediu la seva conversió al cristianisme. A més dels seus estudis sobre les fonts del marxisme, el mite, l'art, la religió, destaquen:

a) La seva teoria de la moral oposada a la concepció tradi-

cional de que la conducta de l'home és "justa" en quant segueix una regla o un ideal, i basada en que l'home només s'ha de demanar què és necessari aporta a l'existència. Una moral que és la història que s'està realitzant, una història humana, no escrita per Déu o el destí, la creació perenne de l'home per l'home.

b) La teoria dels "models" del socialisme, d'enorme influència, basada en que cada país té unes condicions objectives pròpies que conformen un model. Cada model té una via pròpia cap al socialisme. En la pràctica proposa una via revolucionària en les societats subdesenvolupades i democràtica en les occidentals.

LIQUIDACIÓ !!!
OR DE MOSCOW AUTHENTIC
 A preu d'oferta
 Interessats dirigiu-vos a
 C/ División Azul, 315

dels diaris i demés

Jo ja som vell i xarur, abans, quan era jove, em contaren que els diaris de Mallorca es feien quasi bé a Madrid. Ses agències de premsa enviaven ses notícies ben compostes, classificaven sa composició i fins i tot el tipus i dimensions de les lletres. Els homes dels dia-

ris tenien una llibertat ben entesa: els anuncis per paraules eren potestatus i en podien posar tants quants en volguessin. Després, sa llibertat ja no tan ben entesa elsee ve deixar dir quolque cosa: es podien aficar amb sos desgraciats; ara bé, els batles i gover-

nadors i demés bons homes tenien raó i raons més que de sobra; idó bé, en França va deixar dir més coses encara, moltes més, però sempre ben entés que sa llibertat no és llibertinatge: es qui feix es verro anava "com cal" a la presó.

Aquest any, oh Déu meu!, els diaris començaren a parlar de la dictadura i dels 40 anys de falta de llibertats i armaren un barumborri que pareixia França i Espanya, i no sabeu una cosa, es qui fan es diaris són es mateixos homonets d'abans, sí, es mateixos, es que s'aficaven amb es desgraciats.

i comprenien la raó i ses raons... d'es batles i de's governadors.

¿I la gent culta mallorquina, aquests senyors de casals i possessions que ja llegien l'enciclopèdia els segles passats, què feien i fan? Oh mare santa! a més de callar i xuplar enviaven els seus fills als frares i ses monges i ara s'han passat a dirigir els partits d'esquerres.

I els treballadors i el poble, qué diu? Batua un llamp! jo no m'hi apunt aqüesta vegada, no em fotran com foteran a mon pare.

El sen Pau Carro

